

စိန်ဝါရီတိုက်ဖြူ အင်္ဂလိပ် ကျမ်းဂန်

KENILWORTH
SIR WALTER SCOTT

ဒုတိယအကြိမ်

(၁)

၁၈ ရာစုနှစ်အတွင်း အဲလစ်ဇဘက် ဘုရင်မကြီးလက်ထက်၌ ‘အော့စဖို့’ မြို့နှင့် ၃-၄ မိုင်ခန့် ဝေးသော ‘ကူးနား’ ရွာကလေးတွင် ‘ဝက်ဝံနက်’ ခေါ် ထင်ရှားသော ထမင်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင် ရှိ၏။ ပိုင်ရှင်မှာ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိ ‘ဂျိုင်းဂိုစလင်း’ ဆိုသူဖြစ်၍ ခေတ်မီသော အတွေးအခေါ်များ ရှိခြင်း၊ ငွေရေးကြေးရေးတွင် မှန်ကန်ခြင်း၊ အရက်ကောင်းများ သိုလှောင်ထားသည့် မြေတိုက်တစ်ခုရှိခြင်း၊ လတ်တလော ထိုးထွင်းဉာဏ်ကောင်းခြင်းနှင့် သမီးချော တစ်ယောက်ရှိခြင်း စသည့် ဂုဏ်အင်္ဂါများ နှင့် ပြည်စုံသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ဝက်ဝံနက် ထမင်းဆိုင်ဝင်း အတွင်းသို့ ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ဟန်တူသော ခရီးသည် တစ်ဦး ဆိုက်ရောက် လာပြီး လျှင် ထိုသူသည် မြင်းထိန်း၏ လက်ထဲသို့ မြင်းကို ပေးအပ် လိုက်လေသည်။ ။

ရောက်လာသော ဧည့်သည် မှာ ရုပ်လက္ခဏာ အနေအထားအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဟန်အမူအရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုပုံအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ များ စွာ နှစ်လိုဖွယ် မရှိသကဲ့သို့ပဲ ဖြစ်နေသော်လည်း အလုံးစုံပေါင်းစပ်၍ ကြည့်သော် ယင်းတို့ မှာ ရုပ်ရည်နှင့် မလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

‘အလို မိုက်၊ လူကလေး ... မင်း မိုက်မဟုတ်လားဟေ့’

ဟု ထမင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။
အကြောင်းသော်ကား ယခုရောက်လာသူမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ သူ၏
အစ်မသား ‘မိုက်ကယ်လင်းဘုန်း’ ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

‘ကျွန်တော် ဆယ့်ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကမ္ဘာကို အနှံ့လှည့်ပတ်သွားနေရာ
က ပြန်ရောက်လာတော့၊ ဦးလေးမျက်စိများ မှားနေမလားလို့ ’

ဟု မိုက်က ပြန်ပြော လိုက်လေသည် ။

‘ဒီ ၁၈ နှစ်အတွင်းမှာ မင်းရဲ့ အမူအကျင့်တချို့ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့
လိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ ယုံကြည်တာပဲကွယ် ... မင်းကို မြင်ရတာနဲ့ ဟော
ဟိုက ရေငုံပြီးထိုင်နေတဲ့ ငါ့ဧည့်သည် ကိုတောင် သွားပြီး သတိရမိပြန်
ပါပြီ၊ ဒီလူက သူ့အခုရောက်နေတဲ့ ၂ ရက်အတောအတွင်းမှာ သူ့အလိုရှိ
တာတွေ စားစရာတွေ မှာ တာကလွဲပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးကွဲ့
... စားသောက်သုံးစွဲလိုက်တာ မင်းညီမင်းသား တစ်ပါးကျနေတာပဲ၊ ပြီး
တော့ ဘယ်နေ့ကျ ဒီကထွက်သွားမယ် ဆိုတာလည်း မသိရဘူး ...’

ထို့နောက် လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းပေါ်၌ ဖြူဖွေးသော လက်သုတ်
ပဝါကို ခန့်ညားစွာ တင်လျက်၊ လက်ယာလက်ထဲ၌ ငွေအရက်ဘူးကို ကို
င်စွဲထားသော ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် အထက်က သူပြောခဲ့သည့်
ဧည့်သည် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေရာ၊ ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် ရောက်ရှိ၍
နေကြသော ပရိသတ်၏ မျက်လုံးများ သည် ထိုသူ့အပေါ်သို့ ပုံဝကျရော
က် သွားလေသည် ။

ထိုသူမှာ အသက် ၂၅ နှစ်နှင့် ၃၀ အတွင်းခန့် ဖြစ်လျက်၊ သင့်တင့်
လျောက်ပတ်သော အဝတ်အစားများကို ရိုးသားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော်
လည်း ခန့်ညားတည်ကြည်သော ကိုယ်ဟန် အမူအရာရှိသည် ဖြစ်ရာ သူ

၏ အဆင့်အတန်းထက် သူ၏ အပြုအပြင်ကို နှိမ့်ချထားဟန်ရှိ၏။ မည်းနက်သော ဆံပင်၊ မည်းနက်သော မျက်လုံးများ နှင့် သူ၏ မျက်နှာ ဟန်အမူအရာမှာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတွေးဆတတ်သည့် ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံဟန်တူလေသည်။ ။

ဆိုင်ရှင် ‘ဂျိုင်း’ က သူ၏ တူတော်မောင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖြင့် ကျင်းပမည့် စားသောက်ပွဲကလေးတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင် စားသောက်ခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါရန် ဧည့်သည် သူစိမ်းဖြစ်သူ အား ရိုသေစွာ ဖိတ်မန္တက ပြုလေသည်။ ။ ပထမသော် ဧည့်သည် သည် ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်မခံလိုသကဲ့သို့ သူ၏ ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်၏။ သို့သော် ထမင်းဆိုင် ရှင်ကြီးက ယင်းကဲ့သို့ ငြင်းဆန်ခြင်းသည် လူထဲတွင် မဝင်ဆန့်သည့် ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူဟူ၍ ‘ကူးနား’ ရွာသားများက ယူဆလိမ့်မည် ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် သူ့အား ရေလည်စွာ ထပ်မံရှင်းလင်းပြလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ သူသည် နေရာမှ ထပြီးလျှင် မိမိတို့ ၏ ငွေကလေးများဖြင့် အရက်ကို ခြိုးခြံစွာ သောက်နေကြရာမှ ဆိုင်ရှင်ကြီး၏ စေတနာဖြင့် အရက်ကောင်းများ နှင့် အစားအသောက်ကောင်း များကို ဖောဖောသီသီ ဝဝလင်လင် စားသောက်ကြရဦးမည်ကို မျှော်မှန်းလျက် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ကာ တသောသော ဖြစ်နေကြသော ရပ်ရွာထဲမှ လူစုထဲသို့ မိုက်ကယ်လင်းဘုန်း နည်းတူ ဝင်ရောက် ရောနှောထိုင်လိုက်တော့၏။

‘ကိုင်း ကျုပ်ရဲ့ ဧည့်သည် တော်ကြီးကို ဘယ်လိုနာမည်နဲ့ ဒီက မိတ်ဆွေတွေကို မိတ်ဆက် ပေးရပါမလဲ ...’

‘ကျွန်တော့်ကို ထရက်ဆီးလီးယန်းလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ဆိုင်ရှင်ကြီး ခင်ဗျာ ...’

သို့နှင့် သူသည် ‘မစ္စတာ ထရက်ဆီးလီးယန်း’ အား သူတူ၏ အပေါင်းအသင်းများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေရာ သူတို့ သည် မိမိတို့ ၏ မိတ်ဆွေသစ်အတွက် ကျန်းမာစေလိုကြောင်းနှင့် အရက်များကို သောက်ကာ ဆုမွန်ကောင်းများကို တောင်းဆိုကြပြီးနောက် ထွေရာလေးပါး စကားများ ပြောကာ အသီးသီး စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မိုက်ကယ် စုံစမ်းမေးမြန်းလျက် ရှိသည့် အကြောင်းအရာများ ထဲတွင် ‘တော်နီဖော်စတာ’ ဟူသော အမည်ပါလာသဖြင့် ‘မင်းပြောတာ ဘယ် တော်နီဖော်စတာလဲ’ ဟု ထမင်းဆိုင်ရှင်ကြီးက လှမ်းမေး လိုက်လေသည် ။

‘ဘုန်းတော်ကြီး လက်တီမာနဲ့ ရစ်ဒလေးတို့ ကို မီးရှို့သတ်တုန်းက ပါးကွက်သားရဲ့ မီးတုတ် လေတိုက်လို့ ငြိမ်းသွားပြီး ဘယ်သူမှ မီးပေးမယ့်လူမရှိတော့ သူက မီးပုံကို မီးညှို့ဖို့ မီးယူပေးလို့ မီးတုတ် တော်နီလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ လူဟာကောဗျာ ...’

‘အဲဒီ တော်နီဖော်စတာတော့ စီးပွားတွေ ဘာတွေတက်လို့ ရှိပါ့ကွယ် ... နို့ပေမယ့် မင်းအချောင် ဓားခုတ်မခံချင်ရင် သူ့ကို မီးတုတ် တော်နီလို့ သွားမခေါ်လေနဲ့ မောင်ရင်ရေ ...’

‘ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဗျာ ... သူက ဒါကို ရှက်လို့ တဲ့ လား။ မီးကင်ထားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ် ယောက်ကို မြင်ရတာ နွားကင်တစ်ကောင်ကို မြင်ရတာလိုပဲ သဘောကျတယ်လို့ သူပြောပြီး ကြွားဖို့ ပဲရိတယ် မဟုတ်လား’

‘အေးလေ ... သူ့အဖေက အဗင်ဒန်မြို့က ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ တရားသူကြီးလုပ်နေတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် အဲဒီကတည်းက တော်နီဟာ စင်ကြယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

လက်ထပ်ပြီး ရေဖျန်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ် ...’

‘ပြီးတော့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ဦးခေါင်းကိုမော့ပြီး သူ့မိတ်ဆွေ
ဟောင်းတွေ အပေါ်မှာ လည်း မထီလေးစား လုပ်လာတယ်’ ဟု အဗင်
ဒန်မှ (လောရင့်ဂိုလ်သရက်)ဆိုသူ သိုးမွေးနှင့် အထည် ကုန်သည် တစ်
ဦးက ဝင်၍ ပြော လိုက်လေသည်။

(လင်းဘုန်းက ဆက်လက်၍)

‘ဒါဖြင့် သူက ချမ်းသာနေတာပေါ့လေ ... လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်
ရွှေဒင်္ဂါးကလေး ဘာလေးနဲ့ ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ် လာထိမယ့်
လူတွေကို အဝေးက ရှောင်သွားလေ့ရှိတတ် တာဟာ ဓမ္မတာပဲ’

(သိုးမွေးကုန်သည် က ထ၍)

"ချမ်းသာတာမှ တကယ့်ကို ချမ်းသာနေတာပဲ။ ဟို ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းဝင်းဘေးက "ကူးနားပလေ့" စံအိမ်ကြီးကို ခင်ဗျား မှတ်မိတယ်
မဟုတ်လား"

‘မှတ်မိပြီလားဗျာ ... အဲဒီက သစ်သီးခြံထဲကို ကျွန်တော် ၃ ခါတောင်
ဝင်ခိုးဖူးသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးက အဗင်ဒန်မှာ ပလီ
ပ်ရောဂါလား ဘာလားဖြစ်တုန်းက ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းကြီးရဲ့ အိမ် ဖြစ်လာ
ခဲ့တာပဲ ...’

‘အေး ... အဲဒါက ဟိုးတုန်းကကွ ... တော်နီဖော်စတာက ဒီအိမ်ထဲ
မှာ အခွင့်အရေးရှိနေ လေတော့ ဝတ္တကမြေတွေကို နန်းတော်က ရထား
တဲ့ နန်းတွင်းအရာရှိကြီး တစ်ဦးဆီက အမိန့်နဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ ခုနေတယ်
... အဲဒီ စံအိမ်ကြီးမှာ နေပြီး ကူးနားရွာက ဘယ်ဆင်းရဲသား ပါမွားနဲ့ မှ
အဖက်လုပ်စရာ မလိုလေတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆာဘွဲ့ရပြီးထားတဲ့ သူရဲ

ကောင်းကြီး တစ်ယောက်လို အောက်မေ့ပြီး ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ်နေတာပေါ့လေ’

‘နေပါဦးဗျ ... တော်နီမှာ သွေးကြီးတာကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စထဲမှာ မိန်းမချော ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါနေသေးတယ်၊ တော်နီက ဒီမိန်းကလေးကို နေပြောက်ကလေး တစ်စက်တောင်မှ မထိုးရအောင် စောင့်ရှောက်ထားတယ်’

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေခဲ့သော ထရက်ဆီးလီးယန်းက ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ရောက်လျက် ...

‘ဘယ့်နှယ်ဗျ ... ဒီဖော်စတာဟာ လက်ထပ်ပြီးပြီလို့ ခုတင်က ခင်ဗျားတို့ ပဲ ပြောခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား’

‘လက်ထပ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ် ... နို့ပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးက သေသွားပြီ၊ တော်နီမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း မွေးထားတဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိရင်ရှိမှာ ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် တော်နီဟာ ဒီမျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူလိမ့်မယ်လို့ လူတွေက ထင်ကြေးပေးနေကြတာပေါ့’

‘ဒီမိန်းကလေးအကြောင်းကို သူတို့ က ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး ပြောနေရတာတဲ့ လဲ’

‘ဒီမိန်းကလေးဟာ နတ်သမီးလောက် ချောတယ်လို့ လူတွေက ပြောနေကြတာရယ် ... သူဘယ်က ရောက်လာမှန်း ဘယ်သူမှ မသိတာရယ် ... သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိချင်နေကြတာရယ်၊ အဲဒါတွေက လွဲပြီး ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အဖို့ တော့ ဒီမိန်းကလေးကို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတော့ မြင်ဖူးလိမ့်မယ် ထင်တယ် မစ္စတာဂိုလ်သရက် ...’

‘မြင်ဖူးတာပေါ့ဗျာ ... ဒီလိုဗျာ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်က အပင်ဒန် က မြင်းစီးပြီး ပြန်လာတယ်။ စံအိမ်ကြီးရဲ့ ဆေးခြယ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကြီးအောက်က ကျွန်တော် ဖြတ်ပြီးလာတော့ ဇာခန်းဆီးကို ဆွဲပြီးဖွင့်လိုက်တဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ လား လား ... မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်မျက်စိကိုတောင် မယုံမိဘူး၊ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ချောလိုက်တာမှ ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလိုချောပုံလှပုံမျိုး တကယ့်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ ...’

‘သူပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို တစ်ဆိတ်လောက် မသိရဘူးလားဗျာ’

‘အိုဗျာ သူဝတ်ထားတာကတော့ဖြင့် ဘုရင်မ ကိုယ်တိုင်တောင် အသုံးပြုလောက်တဲ့ ကောင်းပေ့ ညွန့်ပေ့ဆိုတဲ့ အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းတွေပါပဲ။ နို့ပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်ဖို့ အချိန်နည်းနည်းပဲ ရလိုက်တယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျာ ... ခုလို အခွင့်ကောင်း ကြုံတုန်း သူ့ကို ကျွန်တော်က ပြီးပြီး မိတ်ဖွဲ့ နှုတ်ဆက်တော့မလို လုပ်နေတုန်းမှာ ...’

(စကားမဆုံးမီ လင်းဘုန်းက ဝင်၍)

‘သစ်ကြားသီးကလေးကို မျောက်လွဲကျော်ကြီးက သွားကြီးဖြီးပြီး ပြီးနေတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ’

လင်းဘုန်း၏ ပြောင်လှောင်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂိုလ်သရက်က ဆက်လက်၍ ...

‘ရုတ်တရက် တော်နီဖော်စတာ ကိုယ်တိုင် တုတ်ကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်လျက် ပေါ်လာပြီးတော့ ...’

(စကားမဆုံးမီ ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဝင်၍)

‘စော်ကားရမလားဆိုပြီး ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရော ဆိုပါတော့’

(ဂိုလ်သရက်က ဒေါသဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ဆက်၍)

‘ဒါမျိုးက အပြောလောက် အလုပ်က မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊
၊ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ ရိုက်ခွဲတာ မပါပါဘူး၊ တုတ်ကြီးကို ကိုင်ပြီး သူ
ရှေ့တိုးလာတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်၊ လူ
အများ နဲ့ ဆိုင်တဲလမ်းက ဘာကြောင့်မသွားတာလဲတဲ့ ၊ မိန်းကလေး
ရှေ့မှာ မို့ပေါ့ဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဒီလို စော်စော်ကားကား မေးရပါမ
လားဆိုပြီး မုချသူခေါင်းကြီးကို ကျွန်တော်ရိုက်ခွဲမိခဲ့ပြီးသားပဲ ...’

‘အဲဒါတွေ ဘေးဖယ်ထားစမ်းပါဦး၊ စင်စစ်တော့ ခင်ဗျားမှာ အင်မတန်
ကြံ့ရဲတဲ့ လာဘ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ လွဲသွားတာပဲ ...’

‘အဲဒီ လာဘ်ကြီးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ယူပါတော့ မိုက်ကယ်ရယ်
...’

‘ပေါင်မုန့်တစ်အိတ်သာ ရမယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ကျွန်တော် မယူရ
မှာ လဲ၊ အော် ... နေဦး ... နေဦး ... ကျွန်တော့်မှာ ဖျင်စ လိုနေတယ်၊
နက်ဖြန်ကာကျရင် ကျွန်တော် အဲဒီစံအိမ်ကြီးကို သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို
သူဇဉ်သည် အချောအလှကလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တော်နီဖော်စတာ
ကို ပြောရဲ မပြောရဲ ဟောဒီ ရွှေဒင်္ဂါး ၅ ပြားနဲ့ ခင်ဗျားက ဟော်လန်စ
(ဟော်လန်ပြည်တွင် စတင်ပြုလုပ်သော ဖျင်စမျိုး) တစ်စကြေး လောင်း
မလား’

‘လောင်းမယ်ဗျာ၊ ဟောဒီက ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဆိုင်ရှင်ကြီးက
လောင်းကြေးကို ဒိုင်အဖြစ် သိမ်းထားလိမ့်မယ် ... ကျွန်တော့်ဆီက ဖျင်
စအယူလွှတ်ခိုင်းတဲ့ အချိန်အထိ ရွှေဒင်္ဂါးကို ကျွန်တော် ချလောင်းထားမ
ယ်’

‘ခင်ဗျား ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အဖော်ရအောင် လောင်းကြေးထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ဝက် ဝင်ခံပါမယ်’

ဟု ထရက်ဆီးလီးယန်းက လင်းဘုန်းအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဒီလိုလုပ်ရလို့ ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လိုများ အကျိုးထူးမှာ မို့လဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိကို အမှတ်တရ ဖြစ်ဖို့ ကလွဲပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ တော့ အကျိုးမရှိဘူးပေါ့ဗျာ ... နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက်တွေ စွန့်စားမှုတွေကို တမင်လိုက်ပြီး ရှာဖွေနေတဲ့ ခရီးသည် တစ်ယောက်ပဲဗျ ...’

‘သိုက်တူးတာကို ခင်ဗျားလိုက်ပြီး ကြည့်ချင်သပဆိုရင်လည်း လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်စွမ်းရည်သတ္တိအတွက် သက်သေ ဘယ်နှယောက်ပဲရှိရှိ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စွန့်စားခြင်း အောင်မြင်မှုအတွက် ကျွန်တော်အရက် သောက်ပါတယ် ...’

ထို့နောက် လူစုကွဲသွားကာ ဧည့်သည် များ လည်း အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ။

(၂)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ မိုက်ကယ် လင်းဘုန်းသည် မစ္စတာ ထရက် ဆီးလီးယန်းနှင့်အတူ အန်တော်နီဖော်စတာ၏ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ရောက်ရှိကြသောအခါ ထောင်တစ်ခုထက်ပို၍ ခိုင်ခန့်လုံခြုံသည် ကို သတိပြုရင်း လင်းဘုန်းသည် စံအိမ်ကြီး၏ ကြီးမားသော တံခါးကြီးကို ရဲဝံ့စွာပင် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက် လိုက်လေသည် ။ တစ်ချက်ထက်ပို၍ မခေါက်ရမီ အသက်ကြီးပြီး မျက်နှာထား ခပ်ဆိုးဆိုးနှင့် အစေခံတစ်ယောက်သည် သံမင်းတုန်း ကြီးများ ဖြင့် သေချာစွာ ပိတ်ဆို့ထားသော တံခါးကြီးမှ ‘ချောင်းကြည့်ပေါက်’ ကလေးကိုဖွင့်ကာ သူတို့ အား ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ကိစ္စကို မေးမြန်းလေသည် ။

‘အရေးကြီးတဲ့ နယ်ပယ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစ္စတာဖော်စတာနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ပဲ’

ဟု မိုက်ကယ်လင်းဘုန်းက ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် အစေခံလည်း သူ့သခင်ထံ သွားရောက် ပြောကြားရန် ထွက်ခွာသွား၏။

မကြာမီ ထိုသူပြန်လာ၍ တံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီးလျှင် သူတို့ အား အဆောက်အဦများ ပတ်လည် ဝိုင်းရံနေသော လေးထောင့်ကွက်လပ်လေး တစ်ခုရှိရာသို့ ခုံးပေါက်ကြီးတစ်ခုအောက်မှ တစ်ဆင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည် ။ ခုံးပေါက်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အခြားတံခါးတစ်ခုရှိ

၍ အစေခံသည် ထိုတံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီးလျှင် ကျောက်ပြားများ ခင်းလျက် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အနည်းငယ်မျှသာရှိသော ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားကာ သူတို့ အား နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။ ။ အခန်းတွင်းရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကား အကြမ်းဆုံးနှင့် ရှေးအကျဆုံး ပုံစံများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

သူတို့ သည် အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရလေ၏။ အိမ်ရှင်ရောက်လာသောအခါ အိမ်ရှင်သည် သူတို့ အား တစ်ချက်မျှစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်းကို ရေတွက်သကဲ့သို့ မျက်လွှာချကာ အခန်းအလယ်သို့ လျှောက် လာပြီးလျှင် ...

‘ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒီကို အလည်အပတ်ရောက်လာကြတာလဲ ခင်ဗျာ’

ဟု မေး လိုက်လေသည်။ ။

ထိုအခါ မိုက်ကယ်သည် ခပ်အင်အင်ဖြစ်နေသော အိမ်ရှင်၏ လက်ကို အားပါးတရ ကိုင်ဆွဲလှုပ်ယမ်းလျက် ...

‘ဘယ်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေကြီး တော်နီဖော်စတာ ... နှစ်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာတဲ့ အတွင်းမှာ ခင်ဗျားဘယ်လိုများ ရှိနေပါသလဲခင်ဗျာ၊ နေပါဦးဗျ ... ခင်ဗျားနဲ့ တွဲဘက်ဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေရင်း မိုက်ကယ်လင်း ဘုန်းကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား ...’

‘မိုက်ကယ်လင်းဘုန်း ... ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... မိုက်ကယ်လင်းဘုန်းမှ အစစ်ပါပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဒီကလူကြီးမင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားလို ဓားသမားတစ်ယောက်ပဲလား ...’

‘သူက မစ္စတာ ထရက်ဆီးလီးယန်းပါတဲ့ ဖော်စတာ၊ သူ့ကို ရိုသေလေးစားထိုက်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ကောနစ်နယ်သားလူကြီး လူကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ် ပြုစေလိုပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ တခြားအခန်းတစ်ခုထဲမှာ ငါစကားပြောချင်တယ် မိုက်ကယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ကြားစေချင်လို့ ပဲ၊ လူကြီးမင်းခင်ဗျာ တစ်ဆိတ် ဒီအခန်းထဲက အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေစေချင်ပါတယ်၊ အပြင်ကို မထွက်စေချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမယ့်သူတွေ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိလို့ ပါပဲ’

ထရက်ဆီးလီးယန်းက ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုသဖြင့် မိတ်ဆွေဟောင်းနှစ်ယောက်တို့ လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြရာ သူသည် ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

နှစ်ယောက်ချင်း ရှိသောအခါတွင် ဖော်စတာက စ၍ ...

‘ကိုင်း လိုရင်းကိစ္စကို စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြီးအောင် ငါ့ကို ပြောစမ်း၊ မင်း ငါနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဒီကိုလာရတာလဲ ...’

‘ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းလည်း ပါတယ်ဆိုပါတော့လေ၊ နို့ပေမယ့် အကြောင်းရင်းကတော့ ခင်ဗျားမှာ အခု စီးပွားတိုးတက် ချမ်းသာနေလေတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ အကာအကွယ်တွေ လိုတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အကာအကွယ်တွေအတွက် ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေကောင်းပီပီ အကူအညီပေးဖို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ’

‘မင်းတို့ ငါတို့လိုလူမျိုးနှစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ... တစ်ရာကျော်မက

အထောက်အပံ့ပေးနိုင်တဲ့ ပေထရွန်တစ်ယောက်ဆီမှာ သာပြီး မင်းကို အမှုထမ်းစေချင်တယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆီမှာ အမှုထမ်းဖို့ အရည်အချင်း မင်းမှာ ကောင်းကောင်း ပြည့်စုံနေတာပဲ’

ထိုအခိုက် တစ်ဘက်ခန်းမှ ရုတ်တရက် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အော်သံတစ်ခုကြောင့် သူတို့ သည် စကားပြောပျက်သွားကြ၏။ အန်တော်နီဖော်စတာသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရေဖျန်းဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ကို မေ့လျော့ကာ ...

‘အဗင်ဒန် လက်ဝါးကပ်တိုင်တော်ကြောင့် ကျုပ်တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ...’

ဟု ရုတ်တရက် ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် အော်သံကြားရသော နေရာဆီသို့ တဟု န်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေရာ မိုက်ကယ်လင်းဘုန်းလည်း နောက်မှ ထပ်ချပ် လိုက်ပါသွားလေသည်။ ။

ညဉ့်ခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထရက်ဆီးလီးယန်းသည် သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထဲသို့ စိတ်ရောက်သွားကာ ...

‘ဪ ... အေမီ ... အေမီ ... မင်းအခုလို မိုက်မိုက်မဲမဲ လုပ်သွားတာကြောင့် ကျုပ်ကို အထင်ကြီးနေတဲ့ လူတွေရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ကျုပ်တော့ ပက်လက်မျောရတော့မယ်။ နို့ပေမယ့် တစ်ခါက မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ အချစ်မြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် မင်းနောက်ကို မတွေ့မချင်း လိုက်ဖို့ အရေးကို ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ ...’

ညင်သာသော အသံကလေးတစ်သံကြောင့် သူသည် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လှပဆန်းကြယ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကာ ဘေးတံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသော အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည် ။ မိန်းမပျိုမှာ သူရှာဖွေနေသူပင်

ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိတော့၏။ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ သွေးမ
ရှိသကဲ့သို့ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထား
လိုက်သည် ။ ထရက်ဆီးလီးယန်းသည် ကြက်သေ သေလျက်ရှိနေရာမှ
ကြုံကြုံကန်သော အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်လိုသဖြင့် အသံနှိမ့်ကာ

...

‘ကျုပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့ ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းမပျိုသည် လှပသော မျက်နှာပေါ်မှ လက်ကလေးများကို
ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ...

‘ရှင့်ကို ဘာကြောင့် ကျွန်မ ကြောက်ရမှာ လဲ ထရက်ဆီးလီးယန်း၊
ပြီးတော့ ရှင့်ကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အလိုမရှိဘဲ ကျွန်မနေတဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို
ဘာကြောင့်ဝင်လာရတာလဲ ...’

‘မင်းနေတဲ့ ပိုင်နက် ဟုတ်စ ... အေမီ၊ ဘုရားရေ၊ အကျဉ်းထောင်တစ်
ခုဟာ မင်းရဲ့ နေအိမ်လားကွယ် ...’

‘ဒီဟာ ကျွန်မအိမ်ပဲ ... အခိုက်အတန့် ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ပေါ့၊ ကျွန်မ
စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း တစ်သီးတခြား နေချင်တဲ့ စိတ်ရှိလို့ နေရင် ဘယ်သူက
ကျွန်မအလိုကိုဆန့်ကျင်ပြီး လာပြောဦးမှာ လဲ ...’

‘တခြားသူ ဟုတ်ပါရိုးလား မင်းအဖေပေါ့၊ သူကိုယ်တိုင် မတတ်နိုင်
တဲ့ ကိစ္စမို့ ကျုပ်ကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ မင်းအဖေပေါ့၊
ဟောဒီမှာ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အထဲက ရေးလိုက်တဲ့ စာ’

‘ဝေဒနာ ... ဟုတ်လား၊ ဟင် ဒါဖြင့် ကျွန်မဖေဖေ မကျန်းမာ ဖြစ်နေ
တာပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ် မမာတာမှ အတော် မကျန်းမမာဖြစ်နေတာပဲ။ အခု ချက်ချင်း မင်းထလိုက်ရင် တောင် သူ့ကို ပြန်ကျန်းမာလာအောင် တတ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး ၊ နို့ပမယ့် မင်းသဘောတူရင် ဒီနေရာက ချက်ချင်းထွက်သွားနိုင်ဖို့ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်’

‘အို ဖေဖေဆီကိုတော့ ကျွန်မ အမှန်လိုက်မှာ ပေါ့ရှင်၊ အခွင့်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်နာရီတောင် မဆိုင်းပါဘူး၊ သူ့ဆီသာ သတင်းသွားပေးချေပါ’

‘ဪ အခွင့်တောင်းရဦးမယ်လား၊ အဖေတစ်ယောက်လုံး သေမလောက် ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတောင် အခွင့်တောင်းရဦးမယ် ဟုတ်စ၊ နေပါဦး ဘယ်သူ့ဆီကို အခွင့်တောင်းရမှာ လဲ၊ မိတ်ဆွေ ယောင်ဆောင်ပြီး မင်းအဖေလက်ထဲက မင်းကို ခိုးထွက်ပြေးတဲ့ လူလိမ်ဆီကိုလား၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း အေမီ၊ အသည်းကွဲနေရှာတဲ့ မင်းအဖေနာမည်နဲ့ မင်းကို ကျုပ်အမိန့်ပေးတယ်၊ မင်းကျုပ်နောက်ကို ခုလိုက်ခဲ့ပါ ...’

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် လက်ကိုဆန့်တန်းကာ မိန်းမပျိုအား ကိုင်ဆွဲရန် ရှေ့သို့ တိုး လိုက်လေသည် ။ သို့သော် မိန်းမပျိုက အကိုင်မခံဘဲ ကိုယ်ကိုနောက်သို့ ယှိ၍ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး နောက် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်သဖြင့် လင်းဘုန်းနှင့် ဖော်စတာတို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာကြလေသည် ။

အခန်းထဲသို့ ဝင်မိလျှင် ဝင်မိချင်း ဖော်စတာက ...

‘ဒီ မှာ ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်ကရီ’ ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီးမှ တောင်းပန်သလိုလို အမိန့်ပေးသလိုလို အသံမျိုးဖြင့် မိန်းမပျိုအား ‘မဒမ် ဘာကြောင့် အခွင့်မပြုတဲ့ ဒီနေရာကို ခင်ဗျား ရောက်နေရတာလဲ၊ ပြန်သွားပြန်သွား ... ဒီကိစ္စဟာ သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စကြီး၊ ကိုင်း

မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားလည်း ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဓားရိုးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ မိတ်မဆက်ရခင် ဒီအိမ်ထဲက ထွက်သွားစမ်းပါ။ ကဲ လင်းဘုန်း သစ္စာဖောက်သမားကို ဒီနေရာက ခပ်မြန်မြန် ဆွဲထုတ်သွားစမ်း ပါကွယ်’

‘ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘူးဆိုတာ ကျိန်ပြောပါတယ်ဗျာ၊ သူက သူ့အလိုအလျောက် ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဓားသမားတွေရဲ့ ဥပဒေအရ မနက်က အတူ သောက်လာတဲ့ အရက်တစ်ခွက်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ဘူး ... နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကောနစ်နယ်သား ရဲဘော်ကြီးခင်ဗျား ခင်ဗျားက ကောနစ် လေနီကြမ်းကို ဒီယူလာတာကိုးဗျ၊ ကိုင်း ကိုင်း တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီက ခပ်မြန်မြန်ကလေး ထွက်သွားလိုက်စမ်းဗျာ ...’

‘သွားတာပေါ့ မိတ်ဆွေ ... ကိုင်း မဒမ် မင်းကိုလည်း ကျုပ် နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ မင်းဖခင်ရဲ့ ရင်ခေါင်းထဲမှာ ငွေငွေလေး ကျန်နေသေးတဲ့ အသက်ကလေးတော့ ကျုပ်ဆီက သတင်းကြားရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြွတ်ခနဲ ချက်ချင်းထွက်သွားပြီးသားပဲ’

သူ့အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မိန်းမပျိုကလေးက အားနည်းသော အသံကလေးဖြင့် လှမ်း၍ ...

‘ထရက်ဆီးလီးယန်း အလျင်စလို မလုပ်နဲ့ နော်၊ ကျွန်မအကြောင်း မကောင်းသတင်းတွေ အရမ်းမဲ့ သွားပြီး မပြောလိုက်ပါနဲ့၊’

‘တယ်လည်း ဟန်ကျနေပါကလား၊ ကိုင်း ... ကျုပ်ရဲ့ သခင်မလေးရယ် ခင်ဗျားအခန်းကို ပြန်သွားပြီး ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြရအောင် ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ရှင့်အမိန့်နဲ့ တော့ ကျွန်မ ဒီနေရာက မသွားနိုင်ဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအခန်းကို ခင်ဗျား သွားရလိမ့်မယ် သခင်မ၊ ယ ညီယဉ်ကျေးကျေး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောနေဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး၊ ကိုင်း မိုက်ကယ်ရေ ... ဟောဒီက ခေါင်းမာလှတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ အကျိုးအကြောင်း ပြောနေခိုက်မှာ မင်းက မင်းရဲ့ လူမိုက်ကို ဝင်းအပြင် စိတ်ချလက်ချ ရောက်သွားအောင် တစ်ဆိတ်ဂရုစိုက်ပြီး နောက်က လိုက်သွားလိုက်စမ်းပါကွာ’

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်း သူ့နောက်က ကျွန်တော်လိုက်သွားပါ့မယ်၊ နို့ပေမယ့် သူ့ကို နာကျင်အောင်တော့ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပေဘူး ...’

ဟု ပြောရင်း မိုက်ကယ်လင်းဘုန်းလည်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။ ။

ထရက်ဆီးလီးယန်းလည်း ဒေါသစိတ်မွန်နေသဖြင့် ရွာဘက်သို့ ထွက်သည့်လမ်းကို လိုက်ရန်အစား နောက်ဖေးဘက် တံခါးတစ်ခုရှိရာ သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် မဆင်ခြင် မစူးစမ်းဘဲ သွားနေမိရာ နောက်ဆုံး၌ တောဘက်သို့ ထွက်သွားနိုင်သော ဝင်းပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက် လာလေ သည်။ ။

တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်၍ ရလျှင်ရ မရလျှင် ကျော်၍ တက်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် အနီးသို့ ချည်းကပ်လာသည် တွင် တံခါးအပြင်မှ သော့ပေါက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က သော့တစ်ချောင်း ထိုးသွင်း လိုက်သည် ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရှိလိုက်ရပြီးနောက် တံခါးပွင့်သွားရာ သူနှင့် ၄ ကိုက်ခန့် အကွာတွင် မြင်းစီးဝတ်ရုံနှင့် ၄က်မွေးစိုက်ဦးထုပ် တစ်လုံးကို ဝတ်ဆင်ထားသော မြင်းစီးသမား တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ သည်။ သူတို့ သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရွံရှာမုန်းတီးသော အ သံ အံ့အားသင့်သော အသံများ ဖြင့် တစ်ယောက်က ‘ဗားနေး’ ဟု အော်

လိုက်ရာ တစ်ယောက်က ‘ထရက်ဆီးလီးယန်း’ ဟု အော်၍ ခေါ်လိုက်မိကြလေသည်။ ။

‘မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

ဟု လူစိမ်းဖြစ်သူက အံ့သြခြင်း ပြေပျောက်သွားပြီးသည့်နောက် ထရက်ဆီးလီးယန်းအား လှမ်းမေး လိုက်လေသည်။ ။

‘ဒါ ထားစမ်းပါဦး ဗားနေး ... မင်းကကော ဒီကိုဘာလို့ လာရတာလဲ၊ လူကောင်း တစ်ယောက်ကို သက်သက်မဲ့ ရန်မူရအောင် လာတာလား၊ ဒါလောက်တောင် ရှိလှတဲ့ ခွေးကောင် မင်းကိုယ်မင်း တတ်နိုင်သလောက် ခုခံပေတော့ ဟေ့ ...’

ထိုအခါ ဗားနေးသည် သူ၏ ဝတ်ရုံကြီးကို လက်ဝဲဘက် လက်ပေါ်လွှမ်းတင်ပြီးနောက် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ထရက်ဆီးလီးယန်းအား စိတ်အားထက်သန်စွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေရာ ပထမသော် တိုက်ပွဲမှာ သူ့ဘက်မှ အရေးသာသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့သော် ယင်းသို့ အရေးသာခြင်းမှာ တာရှည်မခံချေ။ ထရက်ဆီးလီးယန်းသည် လက်စားချေရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသူ ဖြစ်သည့်ပြင် ဓားရေးကိုလည်း ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ဗားနေးမှာ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်လျက် ထရက်ဆီးလီးယန်း၏ ဓားချက်ကိုပင် အနိုင်နိုင် ရှောင်တိမ်းကာ မိမိကိုယ်ကို ခုခံ ကာကွယ်နေရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်နေလေသည်။ ။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် မိမိထက် အင်အားသာနေသော ရန်သူအား လူချင်း ပူး၍ သတ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ထရက်ဆီးလီးယန်း၏ ဓားချက်တစ်ချက်ကို မိမိ၏ လက်မောင်းပေါ်၌ ဒိုင်းသဖွယ် ရစ်ပတ် ကာကွယ်ထားသော ဝတ်ရုံကြီးနှင့် စွန့်စား၍ ခံလိုက်ပြီးနောက် ရန်သူက အဝတ်တွေနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသော သူ၏ ဓားကို ပြန်၍

ဆွဲယူခြင်းမပြုနိုင်မှ ဓားရော လူပါ ရန်သူ၏ အနီးသို့ အတင်း တိုးဝင် လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထရက်ဆီးလီးယန်းမှာ သတိကောင်းသူ ဖြစ်ရကား ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီးလျှင် တိုးဝင်လာသော ရန်သူ၏ ဓားချက်ကို ဓားမြှောင့်သွားဖြင့် အချိန်မီ ခုခံဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဤနေရာတွင် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သွားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ သို့နှင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သဲသဲမဲမဲ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရင်း ဗားနေးသည် ချိုင့်တစ်ခုထဲသို့ ခြေကွဲကာ နူးထောက်လဲကျ သွားသည် တွင် သူ၏ ဓားမှာ လည်း တစ်ဘက်မှ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာသော ရန်သူ၏ ဓားအရှိန်ဖြင့် လက်တွင်းမှ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စင်သွားလေ၏။ သူပြန်၍ မထနိုင်မီပင် ရန်သူ၏ ဓားသည် သူ၏ လည်မျိုသို့ ထောက်လျက်ရှိနေလေပြီ။

‘မင်း သစ္စာဖောက်ထားတဲ့ အကျဉ်းသမားရဲ့ လွတ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ချက်ချင်း ပြောရင်ပြော၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ နေမင်းကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းနဲ့ သာ ဝအောင် ကြည့်ထားလိုက် ပေတော့’

ဗားနေးသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမည် မသိဘဲရှိရာမှ ရုတ်တရက် ကြိုးစားထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည့်ခဏ၌ ထရက်ဆီးလီးယန်းကလည်း လည်မျိုထဲသို့ ဓားသွားကို ထိုးနှစ်ရန် လက်ကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ အားယူ လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဓားသွားချင်း ထိခိုက်သံများကို ကြားရသဖြင့် အချိန်မီရောက်၍ လာသော မိုက်ကယ်လင်းဘုန်းက ထရက်ဆီးလီးယန်း၏ လက်မောင်းကို နောက်မှ ကိုင်ဆွဲထားလိုက်သောကြောင့် သာ ဗားနေး၏ အသက်မှာ လက်မတင်လေးကပ်၍ ချမ်းသာရာ ရရှိသွားလေသည်။

‘လာပါ ရဲဘော်ရယ် ... ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ ခင်ဗျား

ဓားကိုချလိုက်ပါတော့၊ ဝက်ဝံနက်က ကျုပ်တို့ ကို မျှော်လှရော့မယ်၊ ကဲ သွားကြပါစို့ရဲ့ ...’

ထရက်ဆီးလီးယန်းသည် လင်းဘုန်း၏ လက်မှ ရုန်းကန်ရင်း ... ‘သွားစမ်း လူယုတ်မာ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ကြားမှာ ဝင်ရှုပ်ရဲတယ် ပေါ့လေ’

‘လူယုတ်မာ လူယုတ်မာတဲ့ အေးကွယ် ဒီစကားကိုတော့ နောက်မှ ဓားကလေး အေးစက်စက်နဲ့ ဖြေရှင်းရသေးတာပေါ့၊ ဒီအတွင်း မှာ တော့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ ဘက်က နှစ်ယောက်၊ ခင်ဗျား က တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်၊ ကိုင်း သွား ... သွား’

ဗားနေးသည် ချက်ချင်းပင် ဓားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဖြစ်ရကား ထရက်ဆီးလီးယန်းသည် ဆက်လက် တိုက်ခိုက်မည်ဆိုက မိုက်မဲရာကျ မည်ဖြစ်သဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်မှ ချက်ချင်းပင် ထွက်သွားလေတော့၏။

ခြေထောက်၌ အတော်နာကျင်သွားသော ဗားနေးသည် ထွက်သွား သော ရန်သူကိုကြည့်ရင်း လင်းဘုန်းဘက်သို့ လှည့်လျက်

‘ခင်ဗျားက ဖော်စတာရဲ့ မိတ်ဆွေလား ကိုယ့်လူ’

‘သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတွေပါပဲ ...’

‘ဒါဖြင့်ရော ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ဟိုလူဘယ်မှာ စ တည်းချတယ်ဆိုတာ သူ့နောက်က ခင်ဗျားလိုက်ကြည့်ပြီး ဟောဒီ အိမ် မှာ ကျုပ်ကိုလာပြောစမ်း၊ ခင်ဗျားအသက်ကို တန်ဖိုးထားရင် သတိ လည်း ရှိစေ၊ နှုတ်လည်း ငြိမ်စေ ကြားလား ...’

‘နားလည်ပါပြီဗျာ စိတ်ချပါ’

‘ကိုင်း ဒါဖြင့် သွားပေတော့’

ဟု ပြောကာ ဗားနေးသည် အိမ်ကြီးဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်
သွားလေ၏။
